

A fellebbezés második jogalapja az annak megállapításában jelentkező téves jogalkalmazáson alapul, hogy a tőkenövekmény levonására a személyzeti szabályzatban meghatározottól eltérő mértékben kerülhetett sor, kizárólag az átvihető tőke alapján. Márpedig a tőkenövekmény levonására a személyzeti szabályzatnak megfelelően kerül sor, amely megköveteli a biztosításmatematikai egyensúly betartását és ennek érdekében 3,1 %-os kamatláb alkalmazását írja elő. Ezenkívül azáltal, hogy „átvihető” összegre hivatkozik, noha a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdése azt mondja ki, hogy az érintett által szerzett nyugdíjjogosultságok szolgálati évekké való átalakítását a tényleges átvitel alapján kell végrehajtani, a Törvényszék megsértette e rendelkezést és eltért a Törvényszék által 2015. október 13-án másodfokon hozott Bizottság kontra Verile és Gjergji ítélettől (T-104/14 P).

A harmadik jogalap azon a téves jogalkalmazáson alapul, hogy a Bizottság által a személyzeti szabályzat alkalmazása érdekében hozott általános végrehajtási rendelkezéseket elsődlegesnek tekinti magával a személyzeti szabályzattal szemben, amely pedig a hierarchiában e rendelkezéseknél magasabb helyet foglal el, továbbá az indokolási kötelezettség megsértésén alapul. A Bizottság a harmadik jogalap első részében úgy érvel, hogy a Törvényszék az általános végrehajtási rendelkezéseket azon személyzeti szabályzatbeli rendelkezés szövegével ellentétesen értelmezte, amelyeket ezen általános végrehajtási rendelkezéseknek kellene végrehajtaniuk, és azon elvvel ellentétesen járt el, amely szerint – a Bíróság Radek Časta ítélete alapján – a személyzeti szabályzat nem teszi lehetővé azt, hogy olyan összegeket számítsanak át szolgálati évekké, amelyek nem testesítenek meg nyugdíjjogosultságot. A Bizottság a harmadik jogalap második részében úgy érvel, hogy a Törvényszék megsértette az indokolási kötelezettséget, amikor ellentmondó indokokból elfogadta, hogy a nemzeti nyugdíjpénztár bizonyította a kérelem és a tényleges átvitel időpontja közötti tőkenövekedést.

A negyedik jogalap a Törvényszék által elkövetett nyilvánvaló értékelési hibán és az indokolási kötelezettség Törvényszék általi megsértésén alapul, mivel olyan jogalap nélküli gazdagodást azonosított, amely nem áll fenn. Először is a Törvényszék megállapítja, hogy jogalap nélküli gazdagodás áll fenn, ha az átvitt tőkeösszegnek csupán egy részét válták át szolgálati évekre, holott ezen átvitelt az átvitel iránti kérelem időpontjában kell értékelni, amely ezek után a tőkefedezeti elvű elméleti alap rendszerét követi. A negyedik jogalap második részével a Bizottság az indokolási kötelezettség megsértésére hivatkozik: a Törvényszék a nélkül állapított meg jogalap nélküli gazdagodást, hogy e megállapítást érdemileg magyarázta volna, a Bizottság azon érvelésének fényében, amely szerint a 3,1 %-os kamatláb alkalmazását meghaladó összeget visszatérítették az érintett tisztviselő részére.

A cour d'appel de Bruxelles (Belgium) által 2018. február 23-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Skype Communications Sàrl kontra Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT)

(C-142/18. sz. ügy)

(2018/C 161/43)

Az eljárás nyelve: francia

A kérdést előterjesztő bíróság

Cour d'appel de Bruxelles

Az alapeljárás felei

Felperes: Skype Communications Sàrl

Alperes: Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT)

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) Az elektronikus hírközlési szolgáltatásnak az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról szóló, módosított 2002. március 7-i 2002/21/EK irányelv⁽¹⁾ 2. cikkének c) pontjában szereplő meghatározásáról úgy kell e értelmezni, hogy egy nyilvános kapcsolt telefonhálózaton valamely nyilvános telefonszámozási terv (E.164 formátumú) vezetékes vagy mobilszámán végződött, szoftveren keresztül kínált VoIP szolgáltatást elektronikus hírközlési szolgáltatásnak kell tekinteni, annak ellenére, hogy az internet hozzáférési szolgáltatás, amelyen keresztül a felhasználó eléri az említett VoIP szolgáltatást, már önmagában elektronikus hírközlési szolgáltatásnak minősül, amennyiben a szoftver szolgáltatója e szolgáltatást díjazás ellenében nyújtja, és olyan megállapodásokat köt a hívásoknak a nyilvános kapcsolt telefonhálózat felé való átvitelére és végződtesére szabályszerűen felhatalmazott távközlési szolgáltatások nyújtóival, amelyek lehetővé teszik a hívásoknak a valamely nemzeti számozási terv vezetékes vagy mobilszámai felé történő végződtesét?

- 2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén változatlan-e a válasz, ha figyelembe vesszük azt, hogy a szoftver hanghívást lehetővé tévő funkciója csak a szoftver egyik funkciója, és az anélkül is használható?
- 3) Az első két kérdésre adandó igenlő válasz esetén változatlan-e az első kérdésre adandó válasz, ha figyelembe vesszük azt, hogy a szolgáltató az általános szerződési feltételekben kimondja, hogy nem vállal felelősséget a végső ügyféllel szemben a jelátvitelért?
- 4) Az első három kérdésre adandó igenlő válasz esetén változatlan-e az első kérdésre adandó válasz, ha figyelembe vesszük azt, hogy a nyújtott szolgáltatás megfelel „az információs társadalommal összefüggő szolgáltatás” meghatározásának is?

⁽¹⁾ Az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról szóló, 2002. március 7-i 2002/21/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2002. L 108., 33. o.).

A Conseil d'État (Franciaország) által 2018. február 23-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Regards Photographiques SARL kontra Ministre de l'Action et des Comptes publics

(C-145/18. sz. ügy)

(2018/C 161/44)

Az eljárás nyelve: francia

A kérdést előterjesztő bíróság

Conseil

Az alapeljárás felei

Felperes: Regards Photographiques SARL

Alperes: Ministre de l'Action et des Comptes publics

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- A 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv⁽¹⁾ 103. és 311. cikkének, valamint IX. melléklete A. része 7. pontjának rendelkezéseit úgy kell-e értelmezni, hogy ahhoz, hogy a hozzáadottérték-adó csökkentett mértékét alkalmazni lehessen, azok csak azt írják elő, hogy a fényképeket a szerző készítse, azokat saját maga sokszorosítsa, vagy a felügyelete mellett sokszorosítsák, és azokból legfeljebb 30 szignált és számozott példány létezzen, minden méretet és hordozólemezt ideértve?
- Az e kérdésre adandó igenlő válasz esetén ugyanakkor a tagállamok kizárhatják-e a hozzáadottérték-adó csökkentett mértékének alkalmazásából azokat a fényképeket, amelyek a fentiek mellett nem rendelkeznek művészi jelleggel?
- Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén milyen további feltételeknek kell megfelelniük a fényképeknek ahhoz, hogy alkalmazni lehessen a hozzáadottérték-adó csökkentett mértékét? Többek között, azoknak művészi jelleggel kell-e rendelkezniük?
- E feltételeket egységesen kell-e értelmezni az Európai Unión belül, vagy azok visszautalnak az egyes tagállamok jogára, többek között a szellemi tulajdon terén?

⁽¹⁾ A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv (HL 2006. L 347., 1. o.; helyesbítések: HL 2007. L 335., 60. o., HL 2015. L 323., 31. o.).